

Справжнє світило - Джерело

Написав Неоніла Мазепа
Вівторок, 14 лютого 2012, 11:51

Справжнє світило

Валялась свічечка занедбана у хаті
Чиєюсь кинута рукою у куток.
На неї хтось даремно гроші стратив,
Вона покинута, як драний чобіток.

Давно запущена, бездоглядна й забута,
(Ще не прийшов, напевно, її час),
Вона ж все мріяла добродійною бути,
Нести тепло і світло поміж нас.

Над нею гордо люстра височіла,
Яку щоденно умикали в пізній час,
Вона яскравим сяєвом світила,
Пишаючись собою кожен раз.

А свічка мучилась від того, що лежала,
Її ж призначення – у темряві світить.
Вона настійливо і терпляче чекала,
Коли, нарешті, зможе послужить.

Шикарна люстра все над нею насміхалась:
„ Ну, що, сміття, усе собі лежиш?
А, може, на мій рівень вже зібралась,
Під стелю ти до мене не спішиш?

Ні! Ти лежатимеш, покинута й забута,
Ти ж бачиш, ти красою не вдалась,
Не те, що я – красива і розкута,
А ти сховайся і на люди не вилазь!”

Схотілось люстрі блиснуть ще красою,
Вона напружилася до останніх сил,
І засвітила яскравіше втрое
Та й тріснула... з надмірної краси.

Отут й згадали про забуту бідну свічку,
І так зраділи, що вона іще жива.
Для всіх вона тепер, як в засуху потічок,
Як дощ весняний, що посіви полива.

Нарешті свічечку достойно оцінили,
Вона тепер потрібна стала всім,
Мов цінну річ, в руках її носили,
Цю свічку шанував тепер весь дім.

Справжнє світило - Джерело

Написав Неоніла Мазепа

Вівторок, 14 лютого 2012, 11:51

Вона ж всі закутки охоче освітляла,
Де тільки треба – вона тут, як тут.
Усім свіча увагу приділяла,
Вона ішла у найтемніший кут.

Не те, що люстра, що на себе лиш світила,
І з п'єдесталу не спускалась ні на крок,
Хто світить скрізь – той справжнє є світило
Візьмим для себе із цього урок.

Так і для Бога – не потрібна пишність,
Ні льодяна краса, ні хибний блиск.
Йому потрібен послух наш і вірність,
І краще зараз, вже - а не колись.